Motto: ”Eliza pe urmele fricii”

OPERAȚIUNEA VAMPIRUL

Text de teatru pentru copii (6-12 ani)

PERSONAJELE:

ELIZA – o fetiță de 6-7 ani
LUNA – pet-ul ei, un șoricel-băiat, mic și alb

LUPU
PĂIENJENEL
DOVLEACUL
FANTOMA
VAMPIRUL
MOTANUL

MAMA

SCENA 1: O dorință și o idee

Camera ELIZEI. Luminoasă, plină de jucării.

Și, într-o parte, casa șoricelului LUNA, la rândul ei spațioasă (pentru dimensiunile acestuia.

ELIZA (*plânge, ușor prefăcut*): Î-hîîîî, î-hîîîî...

LUNA: Ce e, sufletul meu, de ce plângi?

ELIZA: M-a certat mama... Că nu am dormit după amiazăăăă. Ăăăă...

LUNA: Păi și de ce n-ai dormit? Eu am făcut liniște.

ELIZA: Știu... Doar că... Î-hî, î-hî (*își trage mucii*)... Doar știi, Luna meu cel drag... Mi-e frică de întuneric.

LUNA: Păi după amiaza e foarte, dar *foarte* lumină.

ELIZA: Azi a fost înnorat.

LUNA: Tot n-a fost întuneric de tot.

ELIZA: Da, dar dacă iese monstrul dulapului din dulap?

LUNA: Nu e nici un monstru în dulap, Eliza. Sunt doar hăinuțele tale.

ELIZA: Sau monstrul de-sub-patului de sub pat?

LUNA: Nici acolo nu e nimic. E doar praf. Și, probabil, ceva jucării părăsite, căzute de când a făcut mami ultima dată curățenie.

ELIZA: Aoleo!

LUNA: Ce-i? Ce mai e?!

ELIZA: Dacă o să le mănânce monstrul de-sub-patului pe săracele jucării rătăcite?

LUNA: Nu e nici un monstru sub pat! Și dacă vrei să nu le mai mănânce atunci ai face mai bine să ți le ții în ordine și să nu le mai arunci în toate părțile!

ELIZA: Aha, deci e un monstru sub pat!

LUNA: NU E! Uită-te și tu dacă vrei!

ELIZA: Mi-e frică.

LUNA: Am fost eu și nu e nimeni.

ELIZA: Nici jucării rătăcite?

LUNA: Nici.

ELIZA: Uf.

LUNA: Doar o rochie de-a Isabelei, păpușa vorbitoare.

ELIZA: Du-te și ia-o.

LUNA: Nu, că mă umplu de praf.

ELIZA: Luna...

LUNA: Du-te tu! De ce nu te duci tu?

ELIZA: Mie mi-e frică.

LUNA: Ei, spanac!

ELIZA: Luna! Nu mai înjura!

LUNA: Asta nu e înjurătură! De broccoli e înjurătură!

ELIZA: Adică cum?

LUNA: Du-te și mănâncă broccoli!

ELIZA: Aoleo! Ai dreptate...

LUNA: Eliza... Ție ți-e frică noaptea. Acum e zi, soarele strălucește sus pe cer... Mă rog, strălucește după nori acum, dar o să iasă, dacă nu azi, atunci mâine.

ELIZA: Aș vrea să fac ceva... Să aflu un leac pentru frică. Pentru crengile dudului din fața ferestrei care se transformă în tentacule noaptea când bate vântul... Pentru monstrul dulapului și monstrul de-sub-patului...

LUNA: Dar tu știi că de fapt acolo nu e nimeni – nimeni.

ELIZA: Ziua. Dar noaptea e altceva...

LUNA: Și noaptea e același lucru. Doar imaginația ta, a noastră, face ca lucrurile să pară altfel.

ELIZA: Aha!

LUNA: Ce?

ELIZA: Deci recunoști și tu că ți-e frică!

LUNA: Uneori... Puțin.

ELIZA: Of, Luna meu drag... Aș vrea să existe un leac pentru frica asta.

LUNA: Aș vrea să te pot ajuta, Eliza, aș vrea să te pot ajuta din tot sufletul meu... Dar, vezi tu, eu am trăit toată viața în acvarii. Două, ca să fiu mai precis. La tine și la magazinul de animale.

ELIZA: Îmi pare rău.

LUNA: Ah, nu, stai liniștită. Asta e soarta noastră, a șoriceilor de companie. Dar dacă avem apă și boabe și un pic de mureguș curat…

ELIZA: Rumeguș.

LUNA: Așa, cum spui tu – mureguș. Noi suntem fericiți cu puțin. Mai ales cine are noroc ca mine de o stăpână așa drăgălașă ca tine, care mă mângâie seara până adorm.

ELIZA: Mă bucur că ești fericit cu mine.

LUNA: Da. Sper că e reciproc.

ELIZA: Da.

LUNA: Așa că, vezi tu, draga mea stăpână, eu nu prea știu mare lucru despre Lume în general. Cu atât mai mult despre ”frici” sau cum să le învingi, sau despre monștrii…

ELIZA: Șșșșt! Nu îi mai pomeni!

LUNA: Bine. (*scurtă pauză*) Deși, uite….

ELIZA: Da?

LUNA: Am o idee!

ELIZA (*bucuroasă*): Da?!

LUNA: Da! Știu pe cineva care sigur știe mai multe despre subiectul ăsta!

ELIZA: Serios?

LUNA: Da, clar mai multe, sunt sigur... Dacă nici el...

ELIZA: Cine?

LUNA: Ăăă… Să nu te sperii, da?

ELIZA: Bine…

LUNA: E un Vampir. Nu, nu, stai! Nu e un vampir din ăla! E un fel de jucărie, sau așa ceva... Dar îți dai seama, dacă nici un vampir nu știe despre asta...

ELIZA: Categoric. (*Elizei îi place mult să folosească cuvinte importante, al cărui sens abia îl învață*). Și? Unde îl găsim?

LUNA: Asta e problema – că nu știu exact. Am auzit eu un zvon, așa, că ar exista... Undeva prin vecini.

ELIZA: Ai auzit un zvon?

LUNA: Da, dar era sigur.

ELIZA: De la cine?

LUNA: De la Lupu.

ELIZA: Aaa. Bine. Păi atunci hai să mergem să îl întrebăm pe Lupu.

LUNA: Hai.

SCENA 2: Lupul cel somnoros

Dulapul cu jucării al ELIZEI. Multe, foarte multe jucării, de toate felurile și dimensiunile.

LUPU, un cățel de pluș cu limba scoasă, maroniu cu negru, dintr-un pluș ferm și mândru, zace răpus de toropeală într-un colț, pe niște perne.

LUNA: Lupule?

ELIZA: Lupu? Lupule!!

LUPU: Mdaaaaa...

ELIZA: Lupule, am auzit că tu știi de cineva pe care îl cheamă Vampiru'!

LUPU: Și dacă aș ști?

ELIZA: Trebuie să ajungem la el.

LUPU: De ce?

ELIZA: Vreau să știu cum să mă vindec de fricile pe care le am noaptea.

LUPU: Cine ți-a zis? Gură spartă ăsta de Luna, nu?

LUNA: Ia vezi, pe cine faci tu gură spartă, că...

LUPU: Că ce? Ce? Nu ești tu gură spartă?

ELIZA: Cam ești... Puțin...

LUNA (*se supără*): Bine...

LUPU (*cască*): A. Aaaaaaah...

ELIZA: Dar nu despre asta e vorba acum! Deci? Lupule! Știi?

LUPU: Îmmm... Hmmm... Nu. Nu chiar.

ELIZA: Cum?!

LUPU: Am spus că... Aaaaa... Am auzit, așa, ca un zvon, că ar exista... undeva prin vecini. Dar nu e nimic sigur. Ziceam și eu așa... Flecăream. Și Luna, băiatul ăsta se bagă în toate alea... Și nu prea le înțelege.

ELIZA: Hai, măi, Lupule!

LUPU: Îmi pare rău.

ELIZA: Da...

LUPU: Oricum nu ai voie să ieși din casă.

ELIZA: Mă descurcam eu.

LUPU: Da? Cum?

ELIZA: Îl iau pe Luna cu mine.

LUPU: Pfff! O fetiță și un șoricel de trei centimetri la plimbare prin cartier!

LUNA: Ba, pardon, am aproape nouă centimetri.

LUPU: Poftim. Mă rog. Voi doi împotriva pericolelor Lumii.

ELIZA: Te luăm și pe tine.

LUPU: Ba pe mine să mă scuzați, eu trebuie să îmi fac somnul de după amiaza târziu.

ELIZA: Dormi cam mult.

LUPU: Somnul e sănătos, în ciuda a ceea ce cred toți copiii care fac nazuri la somnul de după amiază. Doar așa crești mare, frumos, ți se dezvoltă creierul...

ELIZA: Bla-bla-bla...

LUPU: Sau, pentru cei ca mine, care nu mai au nevoie să se dezvolte prea mult... Să se mențină tineri și în formă.

ELIZA: Asta faci tu?

LUPU: Încerc. (*cască din nou, se sucește pe partea cealaltă*)

ELIZA: Speram să găsesc pe cineva care să mă învețe să mă apăr de Frică.

LUPU: Păi... ar putea fi... cineva... mai aproape. Aaaaa... (*lui Lupu i se închid ochii*)

ELIZA (*îl scutură fără milă pe Lupu*): Cine? Unde?

LUPU: Au! Au! Mai încet...

ELIZA: Scuze!

LUPU: E... of... Credeam că știi... E Păianjenul camerei.

ELIZA: Cine!?

LUPU: Păienjenel – eu îi spun Păienjenel, că mi-e simpatic - insecta camerei tale.

ELIZA: Insecta camerei?!

LUPU: Da, orice cameră locuită de oameni are o insectă. Sau mai multe. Și, îți zic din experiență, nu vrei să ai drept insecta camerei vreun gândac, sau vreo urechelniță sau vreo....

ELIZA: Bine, bine!

LUPU: ... Păianjenii sunt mult mai rezonabili. Își văd de treaba lor... Țes... Mă rog. Păienjenel s-a mutat aici de mai bine de șase luni. Și-a făcut culcuș sub pat, în cel mai îndepărtat și întunecos colț... Uneori mai schimbăm o vorbă. Pare nesuferit, dar știe destul de multe. Dacă nici el nu știe despre Frică...

LUNA: Asta ar putea fi o idee.

ELIZA: În cel mai îndepărtat colț, zici?

LUPU: Da, unde vezi că nu vezi nici o lumină, acolo îl găsești... Probabil că lucrează chiar și acum.

ELIZA: Bine. Mulțumesc, Lupule! Și odihnă plăcută!

LUPU: Stăpână! Stai! Stai! Ia asta...

LUPU îi dăruiește stăpânei sale o mică musculiță neagră, moartă și părăsită în blana lui, uscată și foarte fragilă. De fapt - o ia LUNA în gheruțele lui delicate și roz, ca nu cumva această fărâmă dintr-o fostă ființă să nu se transforme definitiv în praf.

LUPU: Lui Păienjenel o să îi placă sigur asta drept cadou. Ai grijă, să nu i-o dai de la început, că e cam nerecunoscător. Și vezi că pare cam ursuz, dar insistă. Știe destul de multe, dar nu cel mai bun la făcut conversație. Zice că îl distrage de la muncă.

ELIZA: Mulțumesc mult, Lupule!

LUPU: Baftăăăăăă... (*câinele de pluș adoarme*).

<u>SCENA 3: În inima de praf a Sub-Patului</u>

Întunecimea de sub patul Elizei.
Sus, într-un colț, o pânză de păianjen perfect țesută.

ELIZA: Ăăăă.... Bună ziua.

PĂIENJENEL: ... B... ‘zzzziua!

ELIZA: Mă scuzați, aș vrea să vorbesc puțin cu dumneavoastră.

PĂIENJENEL: În ce problemă?

ELIZA: Mi s-a spus... mi s-a transmis... Prietenul dumneavoastră Lupu mi-a spus...

PĂIENJENEL: Eu nu am prieteni.

ELIZA: Îmi pare rău.

PĂIENJENEL: Nici frațzzzzi. Nici zzzzzurori.

ELIZA: Îmi pare rău.

PĂIENJENEL: Szzzunt zzzingur zzzingurel pe aceazzztă lume rea.

ELIZA: Totuși... mi s-a spus că uneori, noaptea, mai stați de vorbă cu Lupu.

PĂIENJENEL: Cu cine?

ELIZA: E lupul meu de pluș. Un câine mare și negru. Un lup fioros.

PĂIENJENEL: E lup sau câine?

ELIZA: E jucăria mea curajoasă și înțeleaptă. Îl cheamă Lupu și stă cu dumneavoastră de vorbă uneori noaptea.

PĂIENJENEL: Eu nu am timp de prozzztiile azzztea. Am treabă.

ELIZA: Nu sunt prostii. E o chestiune cât se poate de serioasă.

Pauză.

ELIZA: Domnule Păianjen?

LUNA: Păienjenelule... drăgălaș?

PĂIENJENEL:Lăzzzatzi-mă în pace! Am de lucru! TzTzTzezzz!

ELIZA: Domnule Păianjen... Avem un cadou pentru dumneavoastră.

PĂIENJENEL: Hm...

LUNA (*Elizei, în șoaptă*): Nu crezi că e un pic cam devreme?

ELIZA (*aparte, către Luna*):Și ce să facem? Nu vezi cât de urâcios e?

PĂIENJENEL: Ce cadou?

ELIZA: Luna? Te rog...

Șoricelul cel alb înaintează tremurând prin beznă către PĂIENJENEL. Insecta întinde un fir lung și elastic pe care coboară din înaltul pânzei sale perfect simetrice, până în dreptul ochilor timidului oaspete.

PĂIENJENEL: Deci? Ce avetzzi pentru mine?

Luna îi întinde micuța musculiță stafidită, pe care arțăgosul acela o înșfacă și o devorează într-o clipită.

ELIZA: Cu complimente...

PĂIENJENEL: Mă rog, mă rog... A fost cam uzzzcată.

LUNA: Și cu mult respect.

PĂIENJENEL: Ia te uită... Vorbezzzti... Mai avetzzzi zzzi altele?

ELIZA: Nu mai avem.

PĂIENJENEL: Atunci poate pot să îl piszzc puțin pe șoricel? Ezzzti tare drăgutzzz... O bucătzzzică bunicică...

Luna tremură din ce în ce mai tare.

ELIZA (*ferm*):Te rog să nu o faci.

PĂIENJENEL: Bine, bine... Pe voi o să vă las în pace, pentru că nu v-a fost zzcârbă să facetzzzi o vizzzită unui suflet triszzt și zzzingur ca mine... Dar pe fratele tău, fetitzzză dragă, să știi că pe el nu îl iert...

ELIZA: Pe Călin? Da' ce-a făcut?!

PĂIENJENEL: Da' ce n-a făcut! Ne urăzzzte neamul din totzzi rărunchii szzzi ne prigoneszzzte szzzi ne omoară pe unde ne prinde! Dar laszzză, laszzză, că și eu i-am făcut în noptzzzile astea niszzzte blândutzzze pe pitzioare szzzi pe obrăjori de numa – numa...

LUNA: Ăh. Ce scârbos.

PĂIENJENEL: Ba szzză avem pardon! Eu szzzunt un artizzzt! Muzzzcăturile mele szzzunt adevărate opere de artă! Nici nu szze pot compara cu mizzzeriile pe care le fac la întâmplare tz...tz...tz...tztztzântzarii ăia proszzti!

ELIZA: Bine, bine. Știm cu toții că ești un mare artist.

LUNA (*șoaptă îmbufnată*): Scuze.

PĂIENJENEL: Mă rog. De fapt nici nu szztiu de ce atzzi mai venit. Credeam că oamenilor le e frică de ce ar putea szzză deszzzcopere szzzub pat... Că doar nu atzzi venit de dragul meu...

ELIZA: Chiar despre frică aș vrea să vorbim!

PĂIENJENEL: Dezzzpre frică... Îm. Sunt cam obozzzit... Szzzi am atâta treabă... Tzzzzzeszzz!

ELIZA: Vă rog!

LUNA: V-am făcut și un cadou frumos...

PĂIENJENEL: De ce szză îmi bat capul cu voi? Frica te tzzzine în pat și azzza nu ai timp szză umbli pezzzte tot noaptea szzzi szzză fugărești insecte nevinovate, aszza cum face fratele tău! Rău băiat! Rău!

ELIZA: Dar eu nu sunt ca el! Eu sunt mică!

LUNA: Și v-am făcut și un cadou frumos.

PĂIENJENEL: Mai avetzzi muszzzte? Tare îmi mai plac muzzztele... Miam-miam-miam-miam...

ELIZA: Nu mai avem. Domnule păianjen... Vă rugăm.

LUNA: Noi știm că dumneavoastră sunteți cel mai mare expert în frică.

PĂIENJENEL: Păi cred că szzzunt... Umblu noaptea szzzi tainele și szzzpaimele noptzzzii szzzunt prietenele mele...

LUNA: Aoleu.

PĂIENJENEL: Da, îmi szzzopteszzzc.... Dar acum szzzunt szzzi foarte oboszzzit...

Luna oftează profund. Oftatul lui clatină în stânga și în dreapta firul frumos și lung pe care stă atârnat păienjenelul. Acesta se enervează, se retrage în sus până pe pânză.

PĂIENJENEL: Eeeei! Eeeei! Ce crezzzi că faci tu aici, rozzzzătorule?! Vrei szzză mă tragă curentul?!

LUNA: Scuze.

PĂIENJENEL: Nu szzzuport szzză mă tragă curentul!!

LUNA: Scuze!

ELIZA: Ne cerem scuze. N-am știut.

PĂIENJENEL: Ce putzzzine szzztitzi voi doi!

ELIZA: Așa e.

PĂIENJENEL: Bine. Bine. O szzză vă szzzpun ce trebuie szzză facetzzzi cu frica.

Pauză.

ELIZA: Ei?

LUNA: Ei?

PĂIENJENEL: Frica trebuie înghitzzzită, normal. O întzzzepi, o ametzzzeszzti, ca pe o muszzzcă bună, îmmmm... Szzzi apoi o papi.

ELIZA: Cum să înghițim frica?

PĂIENJENEL:Păi ce altceva szzză facetzzi cu ea? Luptatzi cu ea, cel mai puternic învinge și asta e... o mâncatzzzi ca pe un prânzzz deliciozzz! Ce îtzzi place tzzie szzză mănânci cel mai mult la masă, fetitzzzo?

ELIZA: Ostropel cu piure și roșii, cum îl face mama.

LUNA: Eu ador alunele alea mari... Caju!, se băgă și Luna

ELIZA: Stai, stai! Nu despre asta e vorba!

PĂIENJENEL: Dar deszzzpre ce altceva?

ELIZA: Nu pot să îmi înghit frica!

PĂIENJENEL: De ce?

ELIZA: Pentru că e mai mare decât mine și ea mă va înghiți, ea pe mine, dacă nu găsesc o soluție!

PĂIENJENEL: Aaaa... Îmi pare rău. Eu altfel nu szzztiu szzzi nu pot szzză fac...

LUNA: Of.

ELIZA: Trebuie să existe o soluție, trebuie, nu se poate să rămână așa...

PĂIENJENEL: Îmi pare rău. Voi atzzzi fost drăgutzzzi cu mine.

Eliza continua să suspine, în timp ce păianjenul bombănea în legea lui.

PĂIENJENEL: Eu doar cu mâncatul rezzzolv.

PĂIENJENEL: Frica e ca szzzi muszzztele. Foarte guzztoaszză, dacă szzztii cum szză o iei.

ELIZA: Nu știu cum să o iau, tocmai asta e problema!

Pauză.

PĂIENJENEL: Vai, dar ce obozzzit szzzunt... Szzzi mai am atâta de muncă...

PĂIENJENEL: M-a traszzz szzzi curentul... de la szzzoricelul ăszzta enervant.

LUNA: Scuze.

PĂIENJENEL: Nu szzzuport curentul. Szzzau vântul. Vântul e duszzzmanul meu, îmi szzztrică mereu pânzzzzzzaaaaa...

PĂIENJENEL: Ia szzză mă legăn putzzzin, aszzza, szzză îmi treacă...

Aranhnida înspăimântătoare începe să se bălăngăne sus, pe firul ei, ca un bebeluș care caută alinare.

LUNA: Mergem?

ELIZA: Mai stai un pic.

PĂIENJENEL: Mmm... Mmm... Mmm..., mormăia insecta.

LUNA: Cred că nu prea mai avem ce să facem pe aici.

PĂIENJENEL: Poate Dovleacul szzză aibă el o szzzolutzzzie.

ELIZA ȘI LUNA: Dovleacul?!

PĂIENJENEL: Da, Dovleacul. Care în bucătărie își face veacul. Nu știți? Tic-tac, tic-tac...

ELIZA (*se luminează*): Ah, gata, știu!

LUNA: Ce știi? Cine e Dovleacul?

ELIZA: E ceasul nostru din bucătărie. E în formă de dovleac. E foarte vechi, dar merge brici, arată foarte bine ora exactă.

LUNA: Mie mi-e frică de dovleci, șopti Luna.

ELIZA: De când?

LUNA: Dintotdeauna. Și de ceasuri. Se mișcă așa... Mecanic.

PĂIENJENEL: Mda. Poate Dovleacul szzză aibă o szzzoluție. Altfel nu szzztiu cum szzză vă azzzut. Szzzi pentru că atzzzi foszzzt aszzza drăgutzzzi cu mine, o szzză vă fac un cadou care szzzper szzză vă azzzute. (*susură către șoricel*) Apropie-te, drăgutzzzule.

Luna înaintează iar, nesigur. PĂIENJENEL se coboară iar pe firul lui strălucitor până aproape de sol. Îl privește pe șoricel cu ochii lui ciudați, geometrici. Și în timp ce îl privește, din gura lui acoperită cu brațe mici și păroase toarce un fir magic pe care îl potrivește pe după lăbuțele dinainte ale lui Luna. Toarce și iar toarce, în tăcere, făcând un caier gros din fir subțire și extraordinar de rezistent.

PĂIENJENEL: Eszzzti un szzzcump, șopti insecta.

LUNA: Mersi, răspunse celălalt ursuz.

PĂIENJENEL: Nu mă laszzzi szzză te piszzzc putzzzin?

LUNA: Nu.

PĂIENJENEL: Doar putzzzin, aszzza, de gust?

LUNA: În comparație cu orice muscă sunt de-a dreptul oribil.

PĂIENJENEL: Mmm... Aszzzta azzza e. Te cred. Păcat.

Păienjenel termină de tors firul și se întoarce pe pânza lui, începând iar cu legănatul, cu văicăreala și bombănitul, ca pentru el.

ELIZA: Mulțumim!

PĂIENJENEL: O szzză vin la noapte la tine, ca szzză văd dacă te-ai vindecat de szzzpaime...

ELIZA: Nu e nevoie, mulțumim!

LUNA: O să fim foarte bine!

PĂIENJENEL: Păcat... Tzzzeszzze, păienjenel, tzzzetzzze, sufletzzelule, că tot szzzingur pe lume o szzză rămâi...

LUNA: Hai să mergem mai repede...

ELIZA: La revedere, domnule Păianjen!

PĂIENJENEL: La revedere, dulciszzzorilor... Tzzzeszzze, păienjenel, tzzzetzzze...

Eliza și însoțitorul său ies.

SCENA 4: La Dovleacul Pofticios

Bucătăria familiei.

DOVLEACUL-CEAS este sus, pe un raft lângă tavan, lângă televizorul mic fixat pe suport direct în tavan.

ELIZA:Bună seara, domnule Dovleac.

DOVLEACUL-CEAS: Mmmm... Buuună seeeara.

Domnul Dovleac are un stil aparte de a vorbi, ca o doamnă, deși e un domn, și încă unul destul de gras, rotunjind frumos cuvintele și dându-le un aer sărbătoresc, plin de importanță.

ELIZA: Eu sunt Eliza, fetița stăpânilor acestei case...

DOVLEACUL-CEAS: Te știu, fetiță. Încântat de cunoștințăăă, având în vedere că e prima dată când am ono-oa-area să vorbim. Eu sunt Dovleacul-Ceas.

ELIZA: Încântată. El e Luna, șoricelul meu de companie.

LUNA: Încântat și eu. Mă numesc Luna.

DOVLEACUL-CEAS: Pe el nu îl știu. Încântat.

Tic-tac. Tic-tac. Două secunde trec în zbor pe lângă ei.

DOVLEACUL-CEAS: Și acuuuum, că toată lumea e încântatăăă – cu ce vă pot fi de folo-o-os?

ELIZA: Mi-a spus domnul Păianjen...

DOVLEACUL-CEAS: Cine?

ELIZA: Domnul Păianjen al camerei mele. Își țese pânza sub patul meu.

DOVLEACUL-CEAS: Aha. Da. Îl cunosc. Așa?

ELIZA: Mi-a spus că ați putea să mă ajutați... Să îmi prezentați un leac pentru frică. Frici.

LUNA: Temeri de toate felurile.

DOVLEACUL-CEAS: Aha. Am înțeles. Păi... Având în vedere că eu sunt sus aici pe raft, la ooo înălțime considerabilă...

ELIZA: Ah, da. Și acum o să îmi spuneți că nici dumneavoastră nu ați părăsit raftul ăla niciodată și din cauza asta nu prea aveți ce sfaturi să îmi dați.

DOVLEACUL-CEAS: Nu, eu, în calitate de Gardian al Ti-i-impului, chiar am ceva ști-i-iință despre frică și frici și despre ceee ar trebui să faci cu e-e-ele. Dar dacă tu, fetițooo, ai deja to-oa-ate răspunsurile la îndemână... Nu văd de ce ne mai pierdem Ti-i-impul unul cu ce-e-elălalt.

ELIZA: Nu, nu! Vă rog să mă scuzați! Am crezut... Până acum nimeni nu mi-a dat nici un sfat folositor, dar sunt convinsă că de la dumneavoastră am foarte multe de învățat.

DOVLEACUL-CEAS: Așa, așa... Până una alta, trimite-l sus aici pe șoricelul tău a-a-alb.

ELIZA: De ce?

DOVLEACUL-CEAS: Ca să mă ajute cu ceva. Dacă mă ajutați cu ceva – vă ie-e-ert pentru ofensa adusă. Și vă ajut.

LUNA (*aparte, bombăne*): Toată lumea are un preț.

DOVLEACUL-CEAS: Să știi că te-am auzit, șoricelule. Eu nu am preț, știința mea, considerabilă și *neprețuită* este gratuită – dar doar pentru persoanele poooliticoase și răăăbdătoare. Și care nu mă îîîntrerup în mijlocul propozițiiiei. Cum se pare că voi nu faceți parte dintre aaacestea – va trebui să îmi oferiți ceva la schimb. E mai clar acum? Sau mai pierdem niște ti-i-iiimp cu explicații?

ELIZA: Nu știu cum să îl trimit atât de sus la dumneavoastră.

DOVLEACUL-CEAS: So-o-oluția e chiar în mâinile lui și, da-a-acă nu mă înșel, eeee un cadou de la domnul Păienjenel. Dovadă că la e-e-el v-ați descurcat ceva mai bi-i-ine.

ELIZA și LUNA (*brusc luminați*): Aaaaaa!

ELIZA îi arătă lui LUNA cum să facă un lasou din pânza dăruită de păianjen, sub îndrumarea Dovleacului care chiar pare atoate-știutor.

ELIZA aruncă lasoul până hăt, departe, pe limba cea lungă a Dovleacului, cea care arată minutele. O înțepenește bine acolo, apoi LUNA se cățără cu agilitate pe ea și ajunge lângă îmbuibatul de ceas.

DOVLEACUL-CEAS: Așa... Acum întoarce-mi, te rog, limbile. Nu așa, nero-o-ozelule. În direcția cea-aa-aaalaltă. Se cheamă ”în sens invers al acelor de ceasornic”. Eu sunt un ceaso-o-ornic. Așa... Cam cu două – trei ooore... Așa...

ELIZA: Dar ce câștigați cu asta?.

DOVLEACUL-CEAS: Tiiimp.

ELIZA: Păi da, dar Timpul...

DOVLEACUL-CEAS: ...Se scurge oricum, nu?

ELIZA: Da. Iar... (*fetița se oprește*)

DOVLEACUL-CEAS: ... Iar mami și tati vor crede că m-am stricat... la burtă-ă-ă. (*râde*)

ELIZA: Citești gândurile?

DOVLEACUL-CEAS: Numai când sunt atât de ușor de ghicit.

Scurtă pauză.

DOVLEACUL-CEAS: Asta și vreau. Mami și tati vor crede că m-am stricat la burtă-ă-ă și anume – atunci îmi vo-o-or schimba baaateriile. Să mă mai întremez puțin.

Luna dădu să se întoarcă la stăpâna lui.

DOVLEACUL-CEAS: Stai, stai, unde pleci?

LUNA: Jos, înapoi.

DOVLEACUL-CEAS: Nu așa repede... Uite, întoarce-mă puțin mai spre televizooor... măcar cu vreo cincisprezece grade.

LUNA: Grade?

DOVLEACUL-CEAS (*oftează: cât de puține știi, rozătorule!”*): Întoarce-mă puțin spre televizor! Vreau să văd mai bine!

Luna se opintește pe spatele lucios al Dovleacului, dar nu reușește mare lucru. Ceasornicul se opintește și el. Se screm amândoi cât pot în ritmul secundelor.

DOVLEACUL-CEAS și LUNA: Îiiii! Tic-tac! Îiiii! Tic-tac! Îiiii! Tic-tac! Îiiii! Tic-tac!

DOVLEACUL-CEAS: Aoooleu, da’ slăbuț mai ești! Hai, gaaataaa, lasă. Nu vreau să îmi faci vreo hernie pe aici.

LUNA (*cu limba scoasă de efort*): Hăăă... Hăăă. Hhhh...hernie?

DOVLEACUL-CEAS: Nu-i nimic. Liniștește-te. E destul de bine cum mai adus așa. Așa. Acum, dragă Eliza, deschide și tu televizorul. Pe Paprika.

ELIZA: Pe Paprika?!

DOVLEACUL-CEAS: Da. E pooostul meu preferat. Fac ăia niște emisiuni despre gătit... senzație! Vezi că telecomanda e lângă tine, pe blat.

Eliza ia telecomanda în mână, dar se oprește înainte de a o îndrepta spre ecran.

DOVLEACUL-CEAS: Postul e patruzeci și o-oopt. Tastezi întâi pe cifra patru și apoi pe ooopt. Sper că știi cifrele.

ELIZA: Știu. Dar mă gândeam să vorbim înainte. Că după aceea nu o să ne mai înțelegem, de la zgomotul de la televizor.

Asta era și o șiretenie din partea ei, dar și adevărul adevărat de care avea parte în timpul fiecărei mese în familie.

DOVLEACUL-CEAS: Bine. Ai dreptate. Ce vrei tu e simplu. Cu frica e simplu-u-u. So-o-oluția cu fri-i-ica este să stăpânești Ti-i-impul. Ca să stăpânești ti-i-impul, trebuie să îl faci să treacă mai plăcut, fără ca măcar să îți dai seama. Că trece. Iar pentru asta reco-o-o-omandarea mea este so-o-o-omnul.

ELIZA: Somnul?

DOVLEACUL-CEAS: Sau cititul, dar nu știu dacă știi să citești.

ELIZA: Deocamdată doar literele mari.

DOVLEACUL-CEAS: Bine, e foarte bine și așa, la vârsta ta. Oricum, so-o-omnul e și mult mai plăcu-u-ut decât cititul. Bine, u-u-uitatul la te-e-ele-e-evizor e și mai plăcut decât so-o-omnul, dar asta nu pot să îți recomand, că ești î-î-încă atâ-â-ât de fra-a-agedă. În plus, când te ia so-o-o-omnul adormi la televizor, deci nu ar fi e-e-e-eficieeent.

ELIZA: Dar tocmai asta e, că eu nu pot să adorm! Aș vrea să adorm, dar uneori nu pot, de frică!

DOVLEACUL-CEAS: Asta pentru că lași frica să te stăpânească, stimată domnișoară!

ELIZA: Da!

DOVLEACUL-CEAS: Păi asta e, vezi? Hai, repetă după mine: ”Nu voi lăsa frica să mă stăpâne-ea-ască... Nu voi lăsa frica să mă stăpâne-ea-ască...”

ELIZA și LUNA: Nu voi lăsa frica să mă stăpâne-ea-ască...

DOVLEACUL-CEAS: Așa, vezi?

LUNA (*aparte*): Ce prostie.

LUNA o apucă pe fir în jos.

DOVLEACUL-CEAS: Ce ai spus, ro-o-ozătorule?!

LUNA: Păi asta e! (*și aterizează pe umărul Elizei*). Eu am fost martora problemelor Elizei seară de seară și, crede-mă, dacă niște vorbe ar fi fost soluția, s-ar fi rezolvat demult! Atâtea vorbe de toate felurile, alinturi, glume, pupături...

DOVLEACUL-CEAS: Pupăturile nu sunt vo-o-o-orbe.

LUNA: Vezi că nu știi nimic de fapt?! Pupăturile *sunt* vorbe, doar că fără sunete. Chiar unele din cele mai iscusite vorbe, așa să știi! Și sunt de o mie de feluri! Și unde mai punem și toate poveștile minunate pe care mami și tati i le spun aproape în fiecare seară...

ELIZA: Când au timp.

LUNA: Da, e drept că în ultimul timp nu prea au avut timp, dar...

DOVLEACUL-CEAS: Vedeți că tot la Ti-i-i-imp vă întoarceți?

LUNA: Da, dar nu cu trei vo-o-orbe obo-o-osite (*imită ceasornicul*) o-o-o să rezolvăm noi această problemă! Nu e așa simplu!

DOVLEACUL-CEAS: Nu e așa simplu, zici? Atunci ar mai fi o soluție.

ELIZA și LUNA: Care?!

DOVLEACUL-CEAS: Întâi dă drumul la te-e-elevizo-o-or.

Eliza pornește aparatul.

DOVLEACUL-CEAS (*autoritar*): Patruzeci și o-o-opt. Aaa, ce biiine... e-e-emisiunea cu pră-ă-ăjituri! Prefera-a-ata mea-a-a...

LUNA (*țipă, acoperind sonorul televizorului*): Soluția?

DOVLEACUL-CEAS: O aveți în fața ochilor, zise Dovleacul.

De acum atât ceasornicul, cât și însăși Eliza sunt pierduți în ecranul din fața lor. Dulciuuuuri!!! Doar Luna, care nu se dă în vânt după torturi de ciocolată și savarine înecate în frișcă (de o mie de ori mai bune erau o bucățică de măr sau o boabă de strugure) e singurul din încăpere care își păstrează luciditatea.

LUNA (*insistă*): Adică?

DOVLEACUL-CEAS: Adică gătești ceva. Mâncarea aduce bucurie, iar bu-u-ucuria e dușmanul de mo-oa-arte al Fricii. Logic, nu?

ELIZA (*hipnotizată, cu ochii în televizor*): Da. Doar că eu nu știu să gătesc...

DOVLEACUL-CEAS: Nici o pro-o-oblemă. Nu-u-u trebuie să gătești neapărat tu. Pentru asta sunt părinții. Și co-o-o-ofetăriile. Deci poți doar să mă-ă-ă-ănânci pu-u-u-r și simplu chestii gătite de a-a-a-alții. Importantă e-e-e doar bu-u-u-ucuria.

ELIZA: Mda...

LUNA (*aparte*): Mda, normal, uită-te la tine, ți se citește bucuria asta în toate cutele.

DOVLEACUL-CEAS: Te aud ro-o-o-ozătorule!

LUNA: Asta nu e nici o soluție! Ea n-ar putea să mănânce la culcare seara în pat. E interzis!

DOVLEACUL-CEAS: De către cine?

LUNA: De către părinții ei!

DOVLEACUL-CEAS: A. Of.

LUNA: Și mai și îngrașă! Nu poți mânca seara, în pat, după ce te-ai spălat pe dinți!

ELIZA (*absentă*): Faci carii.

Pe ecran doamna aceea magică turna crema de ciocolată în niște cupe, peste boabe de zmeură mari, perfecte.

LUNA: Faci carii, iată! Și te îngrași!

DOVLEACUL-CEAS (*nervos*): Ce vrei să insinuezi, ro-o-o-o-ozătorule?!

LUNA: Fac aluzie la că asta se întâmplă. Mănânci mult, multe dulciuri, băuturi gazoase cu zahăr și-așa-mai-departe egal – te îngrași. E demo-o-onstrat ști-i-ințific.

ELIZA: Și trebuie să îți asculți părinții, că ei au întotdeauna dreptate.

LUNA: Chiar și atunci când greșesc.

ELIZA: Mai ales atunci când greșesc, că atunci e de rău.

DOVLEACUL-CEAS (*dezumflat*): Mda. La asta nu m-am gândit.

LUNA: Știi pe *altcineva* care ne-ar putea ajuta? (*aparte*) Mai bine ca tine...

DOVLEACUL-CEAS: Ar putea fi, da. Porumbelul Glu mi-a spus de o persoană, o apariție... care s-ar găsi pe balcon.

ELIZA și LUNA: Porumbelul Glu?

DOVLEACUL-CEAS: Da, e un a-a-amic de-al meu, are cu-u-uibul în teiul din fața fe-e-e-erestrei. Recunosc că e cam tă-ă-ă-ăntălău, dar îmi mai aduce vești de a-a-a-

afară, așa că trebuie să-l supo-o-ort. Și Ma-a-a-arele Chef Hasan Hosson are o rețetă demențială de tocăniță de po-o-o-orumbei la cuptor – dar nu pot totuși să fiu de acord cu a-a-a-asta. Deci da – putem spune că e a-a-a-amicul meu.

ELIZA: Și despre cine ți-a spus?

LUNA: Ce balcon?

DOVLEACUL-CEAS: Balconul acestui apartament. Acolo își face veacul Fantoma.

LUNA: Aoleo.

ELIZA: Fantoma? Nu știam că există o Fantomă în casa asta!

Luna și Dovleacul se așteptau ca Eliza să tresară de frică, dar ea urmărea cum doamna cu părul alb, zâmbitoare, orna cupele cu zmeură și spumă de ciocolată cu acolade perfecte de frișcă.

ELIZA: Domnule Dovleac, pot să am o rugăminte la dumneavoastră?

DOVLEACUL-CEAS: E maaare?

ELIZA: Nu, e mică. Putem să stingem pentru zece secunde televizorul? Cât ne dați dumneavoastră ultimele informații despre doamna Fantomă...

DOVLEACUL-CEAS: Cred totuși că e un domn, de fapt. Nu sunt sigur.

ELIZA: Mă rog. Și după ce aflăm, eu și Eliza, tot ce ne trebuie, promit că redeschidem imediat televizorul.

DOVLEACUL-CEAS: Pe Paprika, da?

ELIZA: Pe Paprika, normal.

SCENA 5: o Fantomă și o furtună

Balconul apartamentului.

Afară e furtună cu fulgere, care se reflectă în scena, în spațiul înconjurat de geamuri, făcând totul mai palpitant.

FANTOMA zace atârnată pe o sfoară, prinsă cu cârlige de rufe, ca și cum ar fi pusă la uscat, deasupra unui vraf de lucruri diverse, haine de grădinărit și cârpe.

FANTOMA este de fapt un vraf de haine ciudate, cauciucoase, o grămadă impresionantă de falduri, albe cu zone gri și în vârf cu un fel de caschetă dintr-un plastic întărit, cu un gemuleț transparent în față, așa cum Eliza mai zărise prin filmele cu cosmonauți.

ELIZA și LUNA: Bună ziua, domnule Fantomă.

FANTOMA: Gîîîgl – hîîîî – aaaa – chîîîî – ăăăă – bleaaaa...

ELIZA: Cred că trebuie să îl scuturăm ușurel, pare puțin dereglat sau ceva.

Cei doi scutură timid de poalele veșmântului impozant.

FANTOMA (*înclină spre ei ușor gemulețul de la caschetă*): Mmmm... Bine că m-ați... Hmmm... Bine...

ELIZA: Bună ziua. Eu sunt Eliza.

LUNA: Și eu Luna.

ELIZA: Ni s-a spus că ne puteți ajuta cu Frica.

LUNA: Cu fricile.

ELIZA: Și monștrii care apar noaptea.

FANTOMA: Șșșșt! Șșșșt! Ș-ș-șș-șt... Eu... Mmm... Spirt. Am nevoie de o spălătură.... E groaznic... Trebuie să ne curățăm... Tot timpul! Spală-te pe mâini! Spală-te pe mâini! Acum! Acum! Spală-te! Tot timpul! Acum! Freacă! Freacă bine! Freacă! Mmm...

Și apariția înclină cu un mic scârțîit de plastic cascheta pe unul din umeri, învinsă parcă de o povară cumplită.

ELIZA: Cred că știu ce putem face, zise Eliza.

ELIZA îi șoptește ceva la ureche lui LUNA. Se fac nevăzuți amândoi în culise, de unde se întorc cu un spray de curățat și cârpe. Fredonând încetișor și dansând, cei doi curăța suprafața cauciucată a costumului FANTOMEI, redându-i pe cât se poate din albul strălucitor de altădată.

Fantoma geme de ușurare, se înalță, se îndreaptă, oftează...

ELIZA: Bună ziua iar, domnule.

FANTOMA: Mulțumesc, fetițo, murmură Fantoma în prima clipă de luciditate pe care părea să o aibă. Doar că eu sunt o doamnă.

ELIZA: Bună ziua, doamnă.

FANTOMA: Încântată, Eliza și Luna. Ați venit să aflați cum să-să-să scăpați de fri-frică, nu-i așa?

ELIZA și LUNA: Daaa...

Brusc, fantoma începe să scoată niște sunete neobișnuite: un gâlgâit de icnete, o tuse aspră amestecată cu chicoteli ascuțite care îi fac pe fetiță și șoricel să se dea un pas în spate.

FANTOMA: Câhâââ... câhâââ... Aaaa... Mă scu-scu-scuzați... Am rămas cu o... așa... hhh... aaa. De pe vremea când cu epidemia lui Ovidiu... am-am-am o sensibilitate... Spală! Spală! Spală! Nu te opri! Freacă! Freacă! Freacă! Iar, iar iar! Nu te opri!

Liniște. Doar ploaia răpăind prelung de peste tot.

ELIZA: Ăăă... Să știți că fratele meu, Călin, dacă îl știți... El mi-a zis că nu se zice ”epidemia lui Ovidiu”, că Ovidiu a fost un poet latin, care a trăit acum mult, mult, mult timp...

FANTOMA: Mult, mult, mult! Mult, da! Spală! Spală! Spală! Freacă!

ELIZA: ...și pe care nu îl mai citește nimeni.

FANTOMA: O sută de miligrame intravenos!

ELIZA: Așa mi-a spus fratele meu.

Iarăși pauză.

ELIZA: Așa. Da. Deci...

Pauză penibilă.

LUNA (*fals interesat*): Dar cum se zice, Eliza?

ELIZA: Ăăă, Luna, se zice ”epidemia lui Covidiu” și a fost pe vremea când tati a fost atât de mult plecat de acasă. E cauzată de un virus, ceva mic-mic-mic, dar care e rău-rău-rău...

FANTOMA: Rău! Spală! Spală! Spală!

ELIZA: ... Așa... Și despre care copiii mici nu au de ce să vorbească, că oricum nu e o problemă de nasul lor. Dacă e să citez din cum a spus mami. Îmi place foarte mult cuvântul ăsta: ”citez”. Are ceva foarte... savant în el.

LUNA: Înțeleg.

ELIZA: Și cred că doamna Fantomă e unul din costumele lui tati, pe care el le-a păstrat ca amintire. Cred.

LUNA: De la locul lui de muncă?

ELIZA: Da. De la spital.

LUNA: Foarte frumos.

Fantoma începe iar să hârâie și să rașcheteze aerul cu rafale de... cum să le numim? Râsete? Gemete? Opinteli?

FANTOMA: Să știți că Glu e un mi-mi-mincinos or-or-ordinar și un im-im-impostor!

LUNA: Glu – porumbelul?

FANTOMA: D-da! El a sco-scornit povestea asta cum că eu sunt doar un co-costum oarecare! Dar cine-cine-cine l-a protejat pe tati al tău atâta vreme în vremea epidemiei de Ovidiu?

ELIZA: Covidiu.

FANTOMA: Numai-numai vorbe tâm-tâmpite scornește columbidul – morbidul acela de Glu!

ELIZA: Mă rog, nu de asta am venit...

FANTOMA: Știu, știu, știu! Uuuuu.... uuuuuu....

Fantoma se leagănă în stânga și în dreapta, ca lovită de un curent invizibil.

FANTOMA: Nu aveți în-în-încredere în oameni… Nu aveți încredere în oameni…

ELIZA: Eu nu pot să fiu de acord. Eu am încredere în mami și tati.

FANTOMA: Dar ei, ei au încredere în tine?

LUNA (*aparte, către ELIZA*): Nu te lăsa impresionată, Eliza. E un gargaragiu.

ELIZA: Ce-i ăla gargaragiu, Luna?

LUNA: Unul care spune vrute și nevrute.

FANTOMA (*ridică tonul*): Ei? Mami și tati au încredere în tine? (*apoi, brusc*) 200 miligrame remdesivir în prima zi, câte o sută de miligrame după aceea... Eeeeeeei!

LUNA: Vorbește aiurea. Lili, hai să mergem.

Un fulger masiv, imens, străbătu tot orizontul. Peste o secundă, tunetul zgâlțâi geamurile balconului din toți țâțânii.

FANTOMA: Numai spirtul te poate scăpa de frică. Spirtul și săpunul.

ELIZA: Mulțumim, doamnă Fantomă...

FANTOMA: Câhâââ... Câhâââ... Dacă-dacă nu vă-vă mulțumește sfatul meu... Spală! Spală! Spală! Atunci-ci-ci puteți să vorbiți cu Vampirul. El e de în-în-încredere...

ELIZA: Vampirul? Vreau să vorbesc cu Vampirul!

LUNA: Lupu așa ne-a zis, să vorbim direct cu Vampirul.

ELIZA: Lupu e jucăria mea de pluș.

LUNA: Dar e foarte înțelept.

ELIZA: E un lup-câine. El ne-a spus să vorbim cu Vampirul, dar nu ne-a spus unde să îl găsim...

FANTOMA:Da-da-da! Vam-vampirul e de în-în-încredere...

ELIZA: Și unde îl găsim?

FANTOMA: Spală! Spală! Spală! Două pas-pastile dimineața, pe stomacul gol-gol-gol... Frige! Frige! Frige!

ELIZA: Doamnă Fantomă! Unde îl găsim pe Vampir?

FANTOMA: Apartamentul patru de la scara B, la parter. Ieșiți din scară și faceți la stânga, douăzeci și doi de pași, treizeci și doi la tine, că ești mai mică, apoi sari gardul viu și ocolești cireșul plantat de doamna Veroiu acum opt ani, faci patru pași înainte, ba nu – cinci, că tu ești mai mică și ai ajuns la fereastra care trebuie. La fereastra aia e scos la aer Vampirul, dacă aveți noroc, îl găsiți acolo.

ELIZA: Bine, dar eu nu am ieșit niciodată singură din casă...

LUNA: Șșșșt! Lasă, draga mea, că ne descurcăm noi...

FANTOMA: Este o cameră goală cu postere negre pe pereți și unde adesea o lumină roșiatică, fantomatică, străbate aerul...

ELIZA: Mai și plouă...

Chiar atunci vuietul torentului de vară încetează ca prin farmec.

Liniște absolută.

FANTOMA: În linie dreaptă aveți patrusprezece metri și patruzeci și trei de centimetri până la Vampir, cu un unghi de înclinație de treizeci și șapte de grade sud-vest.

ELIZA: Cum de știi atâtea?

FANTOMA: Sunt un sa-sa-vant. Intramuscular! Intramus-mus-muscular!

LUNA: Să mergem.

Cei doi ies, lasă FANTOMA să se bălăngăne, bodogănind incoerent.

SCENA 6: În sfârșit, Vampirul

O fereastră la parterul unui bloc.

Din afară apar ELIZA cu LUNA pe umăr. ELIZA înaintează prudent, tiptil – tiptil, cărând în brațe un scaun strâmb și cu doar trei picioare, găsit cine știe pe unde. Îl sprijină într-un echilibru precar de zidul de sub fereastră și se înalță pe el până la pervazul ferestrei, pe care se odihnește VAMPIRUL.

VAMPIRUL este de fapt o scrumieră artizanală, ornamentală, de dimensiuni mari: un fel de băiat cenușiu care poartă în brațe o chitară electrică foarte colorată, îmbrăcat într-un combinezon din piele neagră, cu picioare învelite în cizme până la genunchi, cu câte un tatuaj sofisticat pe fiecare umăr. Capul este lat, rotund, cu urechi mari în care are înfipți mai mulți cercei, și aceștia colorați cu pietre care îți iau ochii... Personajul este chel, cu excepția unei creste înalte, roșii, care îi străbătea scalpul din față până departe pe ceafă. Are ochii larg deschiși, dreptul ceva mai mare decât

stângul, privind fix undeva înspre colțul ferestrei, peste capul zburlit al Elizei. Albul ochilor nu e alb, ci roșiatic, viclean, iar conturul este subliniat cu creion negru. Gura cu buze mari, ca un bot de orc sau balaur sunt țuguiate într-o expresie pe de o parte șmecheră, pe de altă parte întrebătoare. Băiatul acesta arată înspăimântător, dar pare doar o statuie inertă, încremenită, lipsită de viață.

Din interiorul casei se aud zgomotele unui joc pe calculator.

ELIZA și LUNA îl studiază pe VAMPIR în tăcere, curioși.

VAMPIRUL (*brusc*): Uuuuu! U-uuu-uuuuu!

ELIZA: Au!

Se dezechilibrează pentru o clipă pe scaun, apoi își recâștigă echilibrul, dar și siguranța de sine.

VAMPIRUL (*mai tare*): Uuuuuuu! Uuuuuuuuu! U-u-uuuu!

ELIZA (*neimpresionată*): Așa fac fantomele.

LUNA: Și noi tocmai ne-am întâlnit cu una.

ELIZA: Iar tu nu ești o fantomă.

LUNA: Poate un Vampir.

ELIZA: Deci... Hm...

LUNA: Total neimpresionant.

VAMPIRUL: Au.

ELIZA: Vampirii fac: ”Cssssss!”.

Eliza exemplifică sunetul printr-o mână ridicată în aer, făcută ca o gheară încârligată din încheietură și cu degetele răsucite pe post de gheare.

LUNA (*încearcă și el*): Csssss!,

Luna nu prea reușește pentru că e cam sâsâit. Și foarte peltic.

VAMPIRUL: Aha. (*apoi încearcă, dar fără convingere*) ”Csssss!”.

ELIZA: Hm.

VAMPIRUL (*se străduiește*): Cssss! Cssss!

LUNA: Nu așa. Așa: csssss-csssss!

VAMPIRUL: Au.

VAMPIRUL pare din ce în ce mai derutat.

ELIZA: Bună seara.

VAMPIRUL: Cssss! Cssss!

LUNA: Credeam că am trecut de faza asta.

ELIZA: Nu ne sperii.

LUNA: Chiar deloc.

VAMPIRUL: Deloc – deloc?

ELIZA: Deloc.

VAMPIRUL: Păcat. (*își aduce umerii în față, resemnat*)

ELIZA: Lasă, că noi n-am venit ca să fim speriați.

LUNA: Sau ca să îți facem vreun rău.

ELIZA: Am venit în bună pace.

LUNA: Prietenoși.

VAMPIRUL: Ce bine!

LUNA: Frumoasă seară.

ELIZA: Da, păcat cu ploaia aia.

VAMPIRUL: Nu, de ce? Mie îmi place ploaia. Ploaia stinge focul. T-sttttt! Fâssss! Ploaia seformează prin condensarea vaporilor de apă în nori și la anumite condiții de temperatură și presiune atmosferică apa se transformă în picături de ploaia sau, după caz, în fulgi miraculoși de zăpadă care cad apoi pe pământ, stingând toate focurile din lume.

ELIZA: Ne bucurăm că îți place ploaia.

LUNA: Mie nu. (*arătând spre interiorul casei*) Acela e stăpânul tău?

VAMPIRUL: Da, stăpânul meu! Stăpânul meu e rocker, ceea ce se cheamă a asculta muzică tare, cu multe tobe și grohăituri și țipete, tare, tare, tare, asta e pasiunea lui, e un tip pasionat, dar mai ales de muzica rock și de jocurile pe calculator, tare mai e pasionat, pasiunea lui este jocul Starcraft la care e maestru, dar mai sunt și altele la care e maestru, e un tip foarte simpatic dar astea sunt pasiunile

lui, nu prea ieșim, nu prea vorbim cu lumea, doar stăm aici și fumăm, fumăm, fumăm, asta e viața, nu prea avem viață socială, dar el e băiat bun, dacă nu mi-ar, mi-ar... Oooooh, nu pot să vorbesc despre asta, e prea dur, dar viața e, nu-i așa, foarte frumoasă, cât de frumoasă este viața, când te uiți pe fereastră, mai vine o ploaie, mai iese fumul de țigară, mai trece cineva, uneori o fetiță drăguță cu un șoricel pe umăr care nu se sperie de vampiri pe post de scrumiere... Țssssst! Fâssss....! Dar, nu-i așa, da, da, da, viața e frumoasă, iar stăpânul meu un simpatic, chiar dacă nu prea avem viață socială, pe mine vă rog să mă scuzați, e posibil ca din clipă în clipă să vină aici să mă ia, dacă i se face poftă de fumat, deocamdată m-a scos la geam, mie îmi place la geam, deocamdată e absorbit în jocul acela, mai are un pic și îl termină, e un first-shooter nou, la care e foarte bun, cum e el foarte bun la toate jocurile, mai are un pic și îl termină, de aia e așa tensionat, jocul ăsta are și el muzică rock și e foarte tare, am auzit puțin când l-a jucat fără căști dar era tare și a bătut vecina Mardare în țeavă de câteva ori și atunci și-a pus căștile și acum nu se mai aude nimic dar eu știu ce muzică tare are jocul ăsta, și da, acum e concentrat la joc dar dacă va fi împușcat mortal, în joc vreau să spun sau i se va face poftă, tare, tare, tare, de o țigară, atunci mă va lua și mă va folosi și adio conversație cu o fetiță drăguță și șoricelul ei, așa că vă rog de pe acum să mă scuzați, dacă cumva se întâmplă, acum e liniște și mie îmi place să stau la geam și îmi pare bine că voi....

LUNA: Ho! Ho-ho-ho!

VAMPIRUL: Vă rog să mă scuzați. Eu sunt foarte bucuros. Aș fi fost și mai bucuros să vă sperii, dar așa mă bucur măcar că nu vreți voi să mă speriați pe mine.

ELIZA: Nu, din contră. Am adus asta în semn de prietenie.

Eliza scoate dintr-un buzunar o brichetă rătăcită a tatălui ei.

LUNA (*aparte*): Ei, ce vrei să faci?! Vampirului cred că îi e frică de foc, cu țigările, cu alea-alea...

VAMPIRUL: Îmi e frică de foc dar nu mi-e teamă de o brichetă, o brichetă chiar poate fi un cadou foarte frumos, dacă mă întrebați pe mine, mulțumesc frumos, îmi

pare foarte, foarte, foarte bine și puteți să o puneți acolo, jos, în sertăraș, stăpânul meu care e foarte simpatic și prietenos și are grijă de mine, mă șterge de praf, mă spală de scrum din când în când, cam o dată la două-trei luni, dar e bine și așa, eu știu că oamenii se spală în fiecare zi, unii, iar șoriceii deloc, adică nu, de fapt șoriceii se ling tot timpul și sunt foarte curați, ca și pisicile, ha, ha, ce chestie, șoarecii și pisicile se spală la fel, nu e ciudat? Nu e ciudat, scuzați, am înțeles, nu e o glumă prea bună, eu nu fac glume prea bune, deși eu știu și o pisică, un motan mai exact, stă la parter în blocul de alături, e chiar interesant, se crede foarte deștept, se zice că e foarte deștept și cel puțin el spune că e foarte deștept, acum cunosc și un șoricel drăgălaș și alb, nu știu cât de deștept ești dar pari destul de inteligent, ce chestie, asta e, eu nu fac glume prea bune, stăpânul meu în schimb da, e foarte amuzant și simpatic și comic chiar, păcat că nu are ocazia, nici unul din noi nu are ocazia, să ne exersăm glumele, vreau să zic, doar așa, pe Social Media, care e mai mult media decât social, dacă mă întrebați pe mine, dar e foarte bine și așa, e foarte bine, viața e frumoasă, doar că asta e, unii sunt amuzanți pe când alții nu, uite, șoricelule, dacă mergi până la motanul acela care se crede așa deștept poate că ai avea ocazia să faceți schimb de experiență asupra spălatului prin lins, ha, ha, ha! Da, da, înteleg, nu a fost o glumă prea bună, eu mi-aș fi dorit să fiu mai amuzant dar e bine că măcar stăpânul meu e simpatic, păcat că nu are prieteni cărora să le spună glumele, iar pe internet nu prea poți să îi auzi pe oameni cum râd, chiar deloc, dacă stau bine să mă gândesc, de aceea mi-aș dori dacă aș auzi pe cineva râzând de-adevăratelea, în viața asta, în realitate, dacă înțelegeți ce vreau să spun, mi-ar plăcea foarte mult, dar ce păcat, eu nu prea sunt amuzant și nici măcar speriecios, asta e, ce păcat, dar viața e totuși, viața e...

LUNA: Am vrea să ne dai ocazia să îți spunem pentru ce am venit.

ELIZA: În afară de faptul că ne face o deosebită plăcere să te cunoaștem.

LUNA: Deși nu prea cred că ne poți ajuta.

VAMPIRUL: Eu vreau să ajut, pot să ajut, ajut cu orice, ce bine că mi-ați pus bricheta în sertăraș (*Eliza a făcut asta în timpul ultimului discurs al Vampirului, într-un spațiu ce se deschidea în soclul paralelipipedic al Vampirului*), aș vrea să vă ofer ceva, uite, uite, mai e un sertăraș în burtica mea, sub chitara asta fenomenală, păcat că nu cântă, e doar așa, de decor, dar totuși, totuși, e foarte tare și așa – nu-i așa? – eu vreau să ajut, pot să ajut, aș vrea să fiu simpatic și cred că eram și mai simpatic dacă aș fi putut să vă sperii, să vă înfior, unii oameni se dau în vânt după asta...

ELIZA: Eu nu.

VAMPIRUL: Alții nu, preluă Vampirelul cel vorbăreț. (*brusc*) Ooo-eeeeaaaaaa! (*și pare că vomită, scoțând o limbă roșie cu puncte albe, mare și grasă*).

Fetița se oprește, speriată.

VAMPIRUL: Ha, ha, ha! De data asta chiar v-am speriat, nu-i așa?

LUNA (*ironic*): Foooaaaarte amuzant!

ELIZA: Mda, puțin.

VAMPIRUL: Ha, ha, ha! Ce bine! Asta pentru că sertărelul e în burtica mea și atunci când l-ați tras am făcut așa: ooo-eeeeaaaaaa! (*scoate din nou limba*) pentru că e ca un sunet pe care îl faci când ți-e greață sau dacă cineva îți scoate mațele – v-ați prins? – adică sertărașul secret e pe post de mațe, ooo-eeeeaaaaaa!, l-ai tras și gata, ooo-eeeeaaaaaa!, înțelegeți? Am văzut și într-un film de groază...

LUNA (*aparte*): Cred că era mai de groază decât ești tu.

VAMPIRUL: Tot ce se poate, se poate, eu nu sunt nici amuzant, nici speriecios, din păcate, deși mă străduiesc, din răsputeri mă străduiesc...

LUNA: Ești doar o scrumieră...

VAMPIRUL: Scrumieră, scrumieră, da, da, da, și mi-e frică de foc, au-au-auuuu, ce frică îmi mai e de foc, și stăpânul îmi strivește toate țigările alea în cap, una după alta, una după alta, uite așa le mai strivește... (*exemplifică*) T-ț-sss! ... Au, au, au, au, au... T-ț-sss! ... Au, au, au, au, au...

LUNA: Atunci nu prea poți să ne ajuți cu frica.

VAMPIRUL: Frica, ce frică, frica cui, frica de ce, cum, unde? Mie nu mi-e frică, doar de foc, doar de foc, dar vreau să ajut, pot să ajut, sunt un Vampir rocker și măreț și arăt tare cu chitara și cu frizura și cu cizme, cizmele le-ați văzut ce tari sunt? Și da, vreau și pot să ajut, sunt prietenos atunci când nu sunt speriecios, e tot ce mi-a mai rămas, aș spune și glume dacă ar avea vreun rost și dacă ar înveseli pe cineva, dacă aș avea cui să le spun, poate doar lui Glu când mai trece pe aici...

LUNA: Iarăși Glu, ăsta...

VAMPIRUL: Da, e un drăguț, e cam tont dar e prietenul meu, îmi mai spune ce se întâmplă prin cartier, etcetera, etcetera, hai fetițo, bagă mâna în sertăraș, vezi că sunt acolo niște alune cu sare, sunt mai multe, ia, ia, ia câte vrei, eu vreau să ajut, mi-ai dat un cadou minunat, stăpânul o să se bucure te-ri-bil de bricheta aia, că tot timpul le pierde, ce bine, ce bine! Hai, ia, ia!

ELIZA: O să iau doar una.

VAMPIRUL: Ia, ia mai multe, te rog, te rog! Vreau să ajut, pot să ajut, chiar aș vrea să ajut...

LUNA: Pierdem timpul. Se întunecă... Și dacă vine stăpână-tău să te ia? Poți să ne spui ceva despre frică?

VAMPIRUL: Eu de foc, cu focul, de foc mi-e frică... Ooo-eeeeaaaaaa!

ELIZA: Au. (*își trage mâna*)

VAMPIRUL: Ha-ha, te-am speriat iar, nu-i așa? Hi, hi, ce bine! Ooo-eeeeaaaaaa! – asta pentru că ai luat alunele dintre mațele mele, nu-i așa, nu-i așa? Dar nu-i nimic, tu ia, ia mai multe, hai, ia!

LUNA: Zi-ne de frica aia... De fapt ce să ne mai zici, că e clar... (*furios, Luna se retrage în buzunarul Elizei*)

VAMPIRUL: Vă zic, vă zic, sigur că vă zic, dacă vreți să vă feriți și să nu vă fie frică să nu vă jucați cu focul, să nu vă jucați cu nimic periculos de fapt și nimic rău nu vi se poate întâmpla, nu-i așa? Așa că feriți-vă de foc și de toate pericolele și atunci totul va fi bine, dar să nu fumați și nici să nu beți și nici să nu hoinăriți pe afară, prin străini...

ELIZA: Cam târziu pentru asta, observă Eliza.

VAMPIRUL: ... Și mai ales cu focul, focul e cel mai periculos...

LUNA (*din buzunar*): Ce plictiseală...

ELIZA: Ai spus mai devreme ceva despre o pisică înțeleaptă care ar trăi prin vecini, fu inspirată Lili să întrebe.

VAMPIRUL: Da, da, da, e un motan, zice despre el că e foarte deștept, stă tot la parter, la blocul de pe partea cealaltă a străduței, trebuie doar să dați colțul aici, puțin și o să vedeți o fereastră la fel ca asta, tot cu gratii, dar cu multe ghivece cu flori la fereastră, mușcate și ce or mai fi pe acolo, că eu nu am fost, m-a vizitat de vreo două ori motanul ăsta, a trecut pe aici, ca și Glu, Glu mi-a spus despre mușcate, niște flori așa frumoase, am înțeles că sunt roșii ca ochii mei, ba chiar mai roșii, ai mei mi s-a spus că sunt așa, mai roz, roz și frumoși, deși mie nu îmi place rozul că nu e culoare de băieți și mai ales nu e o culoare de rockeri periculoși sau de vampiri speriecioși, dar ce să-i faci, poate artistul care m-a făcut, pentru că sunt sigur că era un artist mare, că eu nu sunt un produs de serie, sunt pictat manual, și, cum spuneam, poate că artistul care m-a făcut s-o fi gândit să îmi facă ochii așa pentru că, adică din cauza sângeului pe care se presupune că un vampir fioros și periculos ca mine îl suge și îl soarbe încontinuu, încontinuu, cum ați zis voi că trebuie să fac? Ah, da! Csssss! Csssss!

În acel moment Vampirel se desprinde de la sol, plutește prin aer și dispare rapid din fața celor doi vizitatori, de pe pervaz, cel mai probabil răpit de stăpânul său, tânărul jucător de video-games.

LUNA: Hm. Era și cazu’. Hai la motan.

ELIZA: Hai la motan.

SCENA 7: un înțelept gras și ursuz

Un alt pervaz, la o altă fereastră, la un alt parter de bloc.

MOTANUL stă leneș pe margine. E o pisică enormă, un ghem uriaș cu blana pestriță, cu pete roșcate pe spate și burta albă, cu un mozaic precum vestitul ”Yin și Yang”, care i se întinde pe toată căpățâna masivă, pe cealaltă latură a corpului, situată spre interiorul apartamentului, până pe coada ca un odgon cu care bate viguros aerul și gratiile de protecție ale ferestrei.

ELIZA: Bună seara, domnule motan.

MOTANUL: Miau.

ELIZA: Bună seara! Am venit...

MOTANUL: Miau, miau, miorlau...

ELIZA (*în șoaptă*): Luna! Luna!

Dar Luna se holbează la motan, paralizat de frică.

ELIZA: Domnule motan, vă rog... Eu sunt Eliza.

MOTANUL: Miau – miau. Miau – miau!

ELIZA: Luna! Luna!

LUNA: Daaa...

ELIZA: Eu știam că în povești animalele și jucăriile și toate lucrurile vorbesc! Dacă tu vrei să vorbești cu ele atunci ele prind viață și vorbesc cu voce omenească!

LUNA: Noi... suntem... într-o... poveste...

ELIZA: Exact! Și atunci de ce pisica asta amărâtă nu vrea să vorbească cu noi?

Motanul își îngustează ochii, ca și cum ar înțelege.

ELIZA: Alo? Domnule motan? Mă înțelegeți?

Eliza își întinde mâna să mângâie animalul.

MOTANUL (*scuipă*): Cccccccâh! Hhhhhh!

Eliza se trage un pas înapoi.

LUNA: Lilișor... Hai să... plecăm.

ELIZA: V-am adus aceste alune în semn de bună pace, replică ea și întinse o mână tremurătoare plină cu cadoul de la Vampir spre pervazul plin cu flori.

Motanul se oprește, pare că se gândește.

MOTANUL: De ce nu ai spus așa de la început.

Motanul lipăie lacom alunele din mâna Elizei.

LUNA: Credeam că pisicile nu mănâncă alune.

MOTANUL: Bine, șoricelule. Putem face altfel. Mănâncă tu alunele. Îți plac?

LUNA: Destul de mult. Doar că la cantitatea asta, mi-ar lua o săptămână.

MOTANUL: ...Și apoi eu te mănânc pe tine. E bine așa?

LUNA: Nu.

Luna se face mic și tăcut pe umărul Elizei.

Motanul termină alunele.

MOTANUL: Deci? Ce doriți de la mine?

ELIZA: Ni s-a spus că ai putea să ne dezvălui secretul de a nu îmi mai fi frică. Noaptea. De umbre și alte grozăvii.

MOTANUL: De sub pat.

ELIZA: Da.

MOTANUL: De la fereastă.

ELIZA: Da!

MOTANUL: Și din dulap.

ELIZA: Daaa!!!

MOTANUL: Scârțâituri și zgrepțănituri, gemete și murmure, foșnete și pași tiptili a ceva îngrozitor, care e gata să te înșface...

Eliza stă pironită, cu ochii mari și nu mai era în stare să zică nimic.

MOTANUL: Da, da, știu... Câți copiii n-am văzut eu pierduți în spaimele astea...

LUNA: Și? Ne ajuți?

MOTANUL: Și mie ce-mi iese la treaba asta?

LUNA: Păi tocmai ai primit o grămadă de alune!

MOTANUL: Ei, ei! Nu te întinde, șoricelule! Ăla era cadoul de politețe: ați venit pe la mine, dacă vreți să vorbim, îmi oferiți ceva... Eu doar sunt înțeleptul cartierului!

ELIZA: Așa se zice, da. Doar că noi nu mai avem ce să vă dăm.

MOTANUL: Ei, cum... Dar rozătorul ăsta mic și drăgălaș...

ELIZA: Nu!

MOTANUL: Ei, nu tot, că înțeleg că nu poți să te desparți de el... Dar măcar o bucățică... Uite: îmi dai să îi mănânc nasul. Doar năsucul acela mic și roz...

LUNA: Eliza...

ELIZA: Și cum o să putem măsura?

MOTANUL: Ce?

ELIZA: Cum o să putem măsura în așa fel încât să fim siguri că o să ronțăi doar *vârful* nasului? Ce garanție (*strașnic cuvânt – garanție!, gândește Eliza*) putem avea că nu o să îi înghiți – așa, ca din greșeală – tot capul sau chiar pe prietenul meu cu totul?

LUNA: Eliza...

MOTANUL: O să am grijă.

ELIZA: Nu e suficient.

LUNA: Stăpână...

MOTANUL: Îmi dau cuvântul.

ELIZA: Cuvântul tău de motan?

MOTANUL: Exact.

LUNA: Eliza... Lili... Lilișor...

ELIZA: Șșșt, Luna! Nu, domnule motan. Mi-e teamă că nu se poate.

Motanul oftează. Eliza oftează. Luna oftează și el, dar de ușurare.

Motanul dă să plece.

ELIZA: Bine, atunci... Îmi pare rău că v-am deranjat...

MOTANUL: Bine, bine. (*Motanul se întoarce iar spre ei*) Bine, o să vă ajut. Că tot se spune despre noi, pisicile, că suntem egoiste, că nu ne pasă de stăpânii noștri, ci doar să ne fie nouă bine, că nu ne atașăm de persoane, ci de locul în care ne

simțim bine, că suntem niște prădători feroce și dacă mâine ar veni Sfârșitul Lumii am fi printre ultimii supraviețuitori după ce am vâna tot ce se poate vâna, începând cu șoriceii...

LUNA: Uf. (*încet*) Păi chiar așa e...

MOTANUL: Ai spus ceva, șoricelule?

LUNA: Nu, nimic.

MOTANUL: Și chiar așa e. Așa suntem noi. Egoiste și feroce.

ELIZA: Mmm.

MOTANUL: Și, cu toate astea, o să vă ajut. Pentru că îmi sunteți simpatici. Totuși. Animăluțul tău e delicios, fetițo.

LUNA: Am mai auzit asta azi. Și nu e niciodată de bine.

ELIZA: Mulțumesc.

MOTANUL: Așa... Dacă tot nu vreți să faceți un bine și să îmi dați să ronțăi butonelul acela roz...

ELIZA (*ferm*): Nu. Îmi pare rău.

MOTANUL: Atunci asta e. Asta e cheia ca să scapi de toate fricile.

ELIZA: Care?!

MOTANUL: Prietenia voastră. Tu îl ai pe acest...

LUNA: Luna. Îmi pare bine.

MOTANUL: ...și Luna te are pe tine. Prietenia voastră vă va scoate din toate încurcăturile și te va vindeca de frică.

ELIZA: Bine, dar cum?

MOTANUL: Nu e foarte greu... Dar asta va trebui să descoperiți voi doi împreună.

ELIZA: Dar nu știm cum...

MOTANUL: Eu atât pot să vă spun. Mai departe eu nu mă bag în prietenia voastră.

Și marele Confucius gras al cartierului își întoarse capul maiestuos spre știrile de la ora nouă, părând extrem de interesat de mersul lumii în general, acea lume aflată atât de departe. Discuția luase sfârșit, iar el sublinie acest final cu o lovitură viguroasă

din coada mozaicată, care făcu să răsune grav, melancolic, gratiile cuștii înflorate pe care se odihnea.

ELIZA: Mulțumim, concluzionă Eliza cam nedumerită, iar Luna nici măcar nu se mai obosi să își ia rămas bun de la inamicul său tradițional.

MOTANUL: Miau.

<u>SCENA 8: O soluție apare de unde nu te aștepți</u>

În patul Elizei.

E noapte, Eliza s-a băgat în pat ca o fetiță cuminte, dar la luat și le Luna cu ea, deși în mod obișnuit nu are voie.

LUNA: Eliza?

ELIZA: Da?

LUNA: De unde ai știut că Motanul o să ne răspundă totuși până la urmă?

ELIZA: N-am știut... M-am gândit.

LUNA: Te-ai gândit tu așa?

ELIZA: Da... Am sperat.

LUNA: Ai sperat... Asta sună foarte frumos.

Pauză.

Se aude vântul cum bate de afară. Umbrele crengilor bătute de vânt se proiectează înfricoșător pe pat.

ELIZA: Luna?

LUNA: Îhm?

ELIZA: Tu ai înțeles ceva din ce a spus Motanul ăla?

LUNA: Nu prea.

ELIZA: Deci n-am rezolvat nimic cu frica...

LUNA: Auzi, dar tu nu crezi totuși că azi am fost atât de curajoși? În atâtea și atâtea aventuri? Cu fantoma, cu păianjenul ăla nesuferit... De motan ce să mai vorbim...

ELIZA: Și ce folos? Dacă acum suntem aici, singuri și neajutorați și singuri, atât de singuri... În întuneric...

LUNA: A spus că ne avem unul pe celălalt...

ELIZA: ... Și se face tot mai târziu... Și tot mai întuneric...

LUNA: ... Că prietenia dintre noi e cheia.

ELIZA: Ce cheie... ce cheie... uite cum suflă vâââântul...

LUNA: Poate chiar asta trebuie să facem!

ELIZA: Ce?

LUNA: Să ne ținem în brațe!

ELIZA: Dar tu ești așa mic!

LUNA: Să mă ții în mână... eu mă voi simți ocrotit.

ELIZA: Tu... da...

LUNA: Iar eu te voi ocroti cu inimia mea mare.

MAMA (*de pe hol*): Și deci zici că ai culcat-o frumos? Bravo, Călin! Ce băiat mare și priceput are mama!

ELIZA: Dacă cumva intră mama, ne prefacem că dormim, da? Iar tu te faci mic, mic, mic, mic, mic... Știi că nu mă lasă să dormim împreună!

LUNA: Știu, Lili, pentru că ea crede că în somn ai putea să mă zdrobești, bla-bla-bla...

ELIZA: Da, știu. Ce prostie.

LUNA: Mare prostie!

La ferestră se aude un muget, o umbră înfricoșătoare se lasă peste balcon, peste pat... Din dulap se aude un zgrepțănat sinistru...

ELIZA: Aaaaa... începe...

LUNA: Nu începe, Eliza...

ELIZA: Începe.... Nu auzi?

LUNA: E vântul.

ELIZA: Nu e vântul, e...

LUNA: E doar vântul, prostuță dragă.

Zgomotul de vânt încetează.

Pentru o clipă e liniște.

Apoi, fără alt zgomot de vânt sau altceva natural, umbra începe să mugească, dulapul să se zgâlțâie... De sub pat se aude un vaier înfricoșător și umbrele cresc și se lățesc...

ELIZA: Aaa... Aaa... Acum auzi?

LUNA: Mda... Aaa...

Mugetele și bufniturile cresc.

MAMA (*de pe hol*): Ziceți voi ce veți zice, eu intru să o pup de noapte bună. Așa că – șșșșt! – faceți liniște.

VOCEA TATĂLUI: Să o pupi și din partea mea.

MAMA: Vino și tu.

TATĂL: Lasă, mi-e teamă să n-o trezim.

Mugetele și bufniturile ating paroxismul.

Eliza și Luna nu mai îndrăznesc nici să respire.

Mama intră în cameră și se face liniște. Totul pare senin și armonios.

Mama se apropie de pat și o sărută pe frunte.

MAMA: Draga mea... Sper că ai fost cuminte... (*Eliza se preface că doarme*) Te iubesc tare mult. (*aruncă o privire spre casa lui Luna*) Sper că Luna doarme la el în căsuță și nu la tine în pat. Știi că l-ai putea strivi și nu vrei acest lucru.

Mama iese tiptil din cameră.

O clipă de liniște.

ELIZA: Luna! Luna, unde ești! Luna, lasă-te de prostii, ieși afară! Luna, nu mă speria! Ești bine, da? Unde ai fugit din mâna mea... Sper că nu ai pățit ceva... (*Eliza îl caută disperată pe șoricel, pe pat, sub pătură...*) Luna, nu mă face să mă uit sub pat...

Mugetele și bufniturile și umbrele reapar brusc, și mai amenințătoare.

ELIZA: Aaa... Aoleo...

LUNA: Sunt aici prostuțo... Sunt sub pijamaua ta... M-am ascuns să nu mă vadă mama ta...

ELIZA: Aaa... Aaa...

Brusc, Eliza începe să chicotească. Urletele și umbrele scad în intensitate.

ELIZA: Luna, termină, mă gâdili! Luna, termină!

Pe măsură ce râsul Elizei crește, Umbrele și toată atmosfera înfricoșătoare se face mică și dispare.

LUNA (*iese de sub plapumă pe la picioarele patului și se adresează direct publicului*): Eliza a râs și a tot râs. Hohotul de râs a pornit direct din inima ei, din inima prieteniei noastre, nestăvilit, nesfârșit, eliberator. Curajos. Râsul cristalin al Elizei a cuprins camera, pe Lupu și toate jucăriile cele dragi, holul, a intrat în bucătărie unde Dovleacul cel fițos urmărea ticăind monoton aventurile lui Jamie în Italia, a umplut apartamentul, cu Fantoma bâțâindu-se stingheră pe balconul mare, cu Păienjenel care începu să tremure furios și speriat pe firele sale; apoi a trecut dincolo de betoane, pe scara blocului, în stradă, prin fereastra deschisă unde Vampirel aștepta ceva, pe cineva, poate pe Glu cel bârfitor și prostuț, umplând cartierul, agățându-se până și de blana mătăsoasă a prefăcutului Motan, care acum torcea la televizor în brațele stăpânei sale, adormită cu gura deschisă. Cascada cristalină a cuprins tot Universul, făcându-mă pe mine să dansez tot mai repede pe burtica ei moale și să o gâdil tot mai tare, și i-a învăluit pe părinții ei – a câta oară? – în mantia acelei fericiri imposibil de pus în cuvinte, trasând până și pe chipul serios al lui Călin, fratele ei mai mare, un zâmbet superior, îngăduitor, dar totuși un zâmbet drăgăstos.

Iar acest râs pornit chiar din inima prieteniei noastre a amuțit pentru totdeauna orice urlet, geamăt, umbră sau întrupare a fricii și în acelea secunde Eliza și cu mine am tras învățămintele din acea zi plină de peripeții. Deci motanul acela pretențios avusese totuși dreptate – și acum zâmbea din colțurile mustățiilor

auzind reverberația cristalină cum străpunge toate zidurile. Prietenia și râsul nostru sunt cheia.

Și din seara aceasta râsul copilei nu va mai lipsi din casa noastră niciodată, ferindu-ne pentru totdeauna de orice rele, ceea ce vă dorim și vouă.

Iar pe ea și pe mine nimeni nu ne va mai putut despărți, cu excepția orelor de somn în care, într-adevăr, pericolul unei striviri involuntare devenea real.

ELIZA: La revedere!

LUNA: Noapte bună!

SFÂRȘIT